

[Tinning]

Derudover synes jeg også, at formanden for folkeoplysningsudvalget skulle forholde sig til den nødvendige tidsfrist for det udvalg, vi nu taler om. Jeg synes nemlig, det er fantastisk svært at få det til at hænge sammen. Der står i ministerens redegørelse meget rigtigt og ikke spor overraskende, at det ikke kan nytte noget, at vi laver en overførsel af fritidsloven til bloktilskud, sådan at det kun gælder kapitel 2; det må omfatte det hele. Men hvis ikke jeg tager fejl, kan man ikke lave en hel, omfattende revision af fritidsloven uden at have afsluttet arbejdet i folkeoplysningsudvalget. Det må vel være rigtigt. Men vi har ikke det folkeoplysningsudvalg siddende for så at revidere fritidsloven midt i det hele. Hvis det er rigtigt, er vi også nødt til at få at vide, hvordan det så skal lykkes os at lave noget for breddeidrætten, som nødvendigvis må omfatte i hvert fald nogle ændringer af fritidsloven, uden at komme til at træde hr. Ole Vig Jensen og de andre i folkeoplysningsudvalget over tærerne, hvor de jo faktisk skal sidde og arbejde frem til udgangen af 1988. Det er vi formentlig helt enig om vi ikke kan, og ministeren siger jo også, at det meget gerne skulle være væsentlig før 1987, hvornår det så ellers er. Jeg har foreslået resten af året – slut, færdig! Så må vi se, hvad de har fået lavet.

Dernæst vil jeg gerne derudover sige noget om sammensætningen af breddeidrætsudvalget. Der synes jeg at hr. Jimmy Stahr havde fat i noget meget vigtigt, som jeg gerne vil tilslutte mig. Hvis denne redegørelse fra ministeren skal danne grundlag for udvalgets arbejde, må vi have nogle folk med, som ikke bare har forstand på alle de problemer, som er ridset op i redegørelsen – det er vi jo så mange der har, som hr. Jimmy Stahr rigtigt bemærkede – men som har speciel viden om området, næsten er en slags eksperter. Vi skal altså have fat i folk, der ved specielt meget om, hvad vi gør ved de særlige grupper af unge, som måske ikke har speciel lyst til at gå ind i en idrætsforening, men som gerne vil udfolde sig. Hvem har lavet eksperimenter med dem, måske i nogle bykvarterer i Århus, måske her i København, Vesterbro og Nørrebro? Sådanne nogle folk skal repræsenteres. Hvem ved specielt noget om at arbejde med indvandrere i forhold til idrætten? Sådanne nogle folk skal repræsenteres.

Så er der det sædvanlige med hensyn til kønsskævheden, og det er klart, at der må være et helt andet forhold mellem mænd og kvinder i sammensætningen af dette udvalg, end der var i den nye institutions repræsentantskab og i øvrigt så meget andet. Her må vi virkelig for første gang kunne se, at kvinderne bliver massivt repræsenteret i udvalget. Vi må også have fat i de folk, som ved specielt meget om idræt for de såkaldte arbejdsledige osv.

Alle de folk må repræsenteres i udvalget, og jeg synes, det kunne være en lille opmuntning i det daglige slid herinde, hvis ministeren afslutningsvis kunne love, at det ville blive sådan, altså at vi ikke kommer til at se den sædvanlige flok sidde og lave det arbejde, for problemet er jo, at det så ikke bliver så originalt som vi alle sammen ønsker det skulle være, og jeg vil gerne understrege diskussionen om aftenskolerne, fordi det er et meget godt eksempel til den generelle diskussion. Når en flok unge gerne vil lave noget idræt, men ikke vil være med i en idrætsforening, eller måske 3–4 familier i en opgang finder ud af, at de gerne vil dyrke en eller anden idræt, men heller ikke vil gå ind i en idrætsforening, er problemet i dag, at det er fantastisk svært for dem at finde et sted, hvor de kan gøre det. Det, som er vigtigt for os, er netop at sikre, at folk, der har lyst til på en eller anden måde at udfolde sig kropsligt, skal have muligheden for det. De, der vil være i en idrætsforening, skal selvfølgelig være dér, men de, der ikke vil være i en idrætsforening, skal heller ikke tvinges. Jeg er enig i, idrætsforeningerne giver et særligt tilbud, men det er kun tiltrækkende for nogle, for andre er det det ikke. Når fru Inger Stilling Pedersen kalder idrætsforeningen i dag for en »demokratiets rugekasse«, vidner det om et meget begrænset kendskab til den typiske idrætsforening af i dag. Idrætsbevægelsen er jo ikke i dag karakteriseret ved et omfattende demokrati. Tænk blot på DIFs formand, der jo helt uopfordret adskillige gange har understreget, at man skam udmærket ved, at man her er langt mere konservativ end den almindelige gennemsnitsdansker, og det gælder også, når man skal holde en høring, hvor man skal finde ud af, hvordan man får de grundlovssikrede rettigheder og idrætten til at gå op. Det siger man at de har